HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עד זומם. העיד בניסן והוזם בתשרי על עדות זו: **למפרע.** כל עדיות שהעיד מניסן ואילך פסולין שהרי משהעיד עדות זו הוא רשע: **מיכן ולהבא.** משהוזם: **חידוש הוא.** שנפסלין שניס בשביל שניס שאומרים עמנו הייתם דמאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני אלא

גזירת הכתוב הוא הלכך אין לך בו אלא משעת חידוש ואילך משעה שהוזם: **פסידא דלקוחות.** שלקחו שדות על פיו וחתם בשטרא מניסן עד תשרי ועדיין לא היה ידוע שהוא פסול: **מאי בינייהו.** בין הני תרי טעמי דרבא: **תרי בחד.** תרי כיתות שהעידו בכת זו שניס אמרו לכל אחד עמנו הייתם במקום פלוני. חידוש ליכא פסידא דלקוחות איכא: **א"נ דפסלינהו.** להני תרי: **בגזלנותא.** שהעידו שגזלנין הס על גזילה שגזלו בניסן. חידוש ליכא דהא מילתא אחריני קמסהדי אבל פסידא דלקוחות איכא: **יע"ל קג"ם.** יאוש שלא מדעת באלו מציאות (ב"מ ד' כא.). **עד זומם הכא.** לחי העומד מאליו בפ"ק דעירובין (ד' טו.). קידושין שלא נמסרו לביאה בהאיש מקדש (קדושין ד' נא.). גילוי דעת בגיטין בהשולח גט (גיטין ד' לד.). מומרו[1] אוכל נבילות להכעיס לקמן: ה"ג **מומרו[1] אוכל נבילות להיאבון דברי הכל פסול.** דכיון דמשום ממון קעביד דהא שכיחא בזול טפי מדהיתירא הוה ליה כרשע דחמס ופסול לעדות: **שבועה שוא.** על העמוד של אבן שהוא של אבן. שבועת שקר על העמוד של אבן שהוא של זהב. אע"ג דלאו רשע דחמס הוא: **ומלוי ריבית.** הני אין אבל אוכל נבילות להכעיס לא. ומיהו לתיאבון כגזלנין ומלוי ריבית דמו דמשום ממון קעביד הלכך חשוד למישקל שוחדא ואסהודי שקרא: **בדיני נפשות.** שכיון שהוחזק לחמור הוחזק לקל: **אביי בר' מאיר.** דהיינו נמי מקולא לחומרא דאוכל נבילות רע לשמים ואינו רע לבריות אבל מעיד שקר בממון רע לשמים ורע לבריות שהרי מפסידין בעדותו וקא פסיל ליה אביי משום גזילות לעדות ממון: **אלינא דרבי יוסי דס"ע לא פליגי.** כלומר אביי ולא לאו כרבי יוסי מני לאוקומא למילתיה דכיון דאמר רבי יוסי[2] ממון לנפשות לא מיפסל ואע"ג דממון הוי רע לשמים ורע לבריות וכל שכן דמנבלה לממון לא אפסיל ולאביי על כרחיה תנאי היא: **כי פליגי אליבא דר' מאיר.** כלומר לרבא לא תוקמא כתנאי דרבא אפילו אליבא דר"מ אמר למילתיה[3]: **הא.** דקתני אלו הגזלנין ומלוי ריבית דמשמע אבל אוכלי נבילות כשרין: **ר' יוסי היא.** דאמר מקולא לחמירא לא ויחידאה הוא: **להיהוהו לעיניה.** [1] ינקרו את עיניו דבטלו מיתות ב"ד והאי קנסא קא עבדינן ביה דב"ד מכין ועונשין שלא מן התורה. וי"א יטלו ממונו ויתנו ליורשין. ויש אומרים שמתא. ולאשון עיקר: **חושלא.** שעורין קלופין: קתא

מעין פלוגתייהו קא: **מאי שבועות שבועות דעלמא.** תימה ליתיב אביי לרבא מפרק כל הנשבעין (שבועות דף מד:) דתנן ושכנגדו חשוד על השבועה נשבע ונוטל וקא בעי למימר דאפי' שבועת שוא אלמא לא בעינן רשע דחמס מגו דחשוד אשבועת שוא דרע לשמים חשוד נמי אשבועת ממון דרע לשמים הוי רע לבריות וי"ל דלא דמי דהתם מן השבועה הוא רע לשמים ועכשיו שכופר ממון לחבירו הוה ליה נמי רע לבריות הלכך מירלאת שבועה לא יודה דכבר רע לשמים הוא ובהאי שבועה נמי ליכא כ"א רע לשמים כדפרישית אבל הכא גבי עדות אע"ג דהוא רע לשמים משום שבועת שוא לא יעיד עדות שקר להיות רע לבריות [וע"ע תוס' שבועות מו: ד"ה ואפילו]:

[1] עד זומם אביי אמר [2] למפרע הוא נפסל ורבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל אביי אמר למפרע הוא נפסל מעידנא דאסהיד רשע הוא והתורה אמרה [3] אל תשת ידך עם רשע אל תשת רשע עד רבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל עד זומם חידוש הוא מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני אין לך בו אלא משעת חידושו ואילך איכא דאמרי רבא נמי כאביי סבירא ליה ומאי טעם קאמר מכאן ולהבא משום פסידא דלקוחות מאי בינייהו איכא בינייהו דאסהידו בי תרי בחד [4] אי נמי דפסלינהו בגזלנותא ואמר ר' ירמיה מדיפתי עבד רב פפי עובדא כוותיה דרבא מר בר רב אשי אמר הלכתא כוותיה דאביי [5] והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם [6] מומר אוכל נבילות לתיאבון דברי הכל פסול להכעיס אביי אמר [7] פסול רבא אמר כשר אביי אמר פסול דהוה ליה רשע ורחמנא אמר אל תשת רשע עד ורבא אמר כשר רשע דחמס בעינן מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין [8] ומועלין בשבועות מאי לאו [9] אחד שבועת שוא ואחד שבועת ממון לא אידי ואידי שבועת ממון ומאי שבועות שבועות דעלמא מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין ומלוי רביות תיובתא דאביי תיובתא נימא כתנאי [10] עד זומם פסול לכל התורה כולה דברי רבי מאיר ר' יוסי אומר בד"א שהוזם בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות נימא אביי בר"מ ורבא בר' יוסי אביי בר"מ דאמר אמרינן מקולא לחומרא ורבא דאמר כרבי יוסי דאמר מחומרא לקולא אמרינן מקולא לחומרא לא אמרינן לא אליבא דר' יוסי כ"ע לא פליגי כי פליגי אליבא דר"מ אביי בר"מ ורבא עד כאן לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים ורע לבריות אבל הכא דרע לשמים ואין רע לבריות לא והלכתא כוותיה דאביי והא איתותב ההיא רבי יוסי היא ותיהוי נמי ר' יוסי [11] ר"מ ור' יוסי הלכה בר' יוסי שאני התם דסתם לן תנא כרבי מאיר והיכא סתם לן כי הא דבר חמא קטל נפשא אמר ליה ריש גלותא לרב אבא בר יעקב פוק עיין בה אי ודאי קטל ליכהיוהו לעיניה אתו תרי סהדי אסהידו ביה דודאי קטל אזל איהו אייתי תרי סהדי אסהידו ביה בחד מהנך חד אמר קמאי דידי גנב קבא דחושלא וחד אמר קמאי דידי גנב

קתא

תרי המזימים טפי מההוא חד ולאו חידוש הוא וגרסינן נמי [12] דפסליה בגזלנותא פירוש דאחד נפסל בגזלנותא והשני הוזם והשתא הוה

רבא אמר מכאן ולהבא הוא נפסל. תימה הא דאמר בפ' חזקת הבתים (ב"ב ד' נא. ושם) זה אומר שלי אבותי ואכלתיה שני חזקה וזה אומר כו' האי אייתי סהדי דאבהתיה היא ואכלה שני חזקה והאי אייתי סהדי דאכלה שני חזקה וקאמר התם אוקי חזקה בהדי חזקה ואוקי ארעא בחזקת אבהתא ואמר רבא עדות מוכחשת היא והשתא מאי נפקא לן מינה כיון דאמר רבא מכאן ולהבא הוא נפסל ה"נ היה לו לומר למאי דאיתכחוש איתכחוש אבל לעדות של אבהתא שהיה קודם שהוכחשו לא וה"נ גבי הזמה קאמר רבא גבי עביחה ומכירה דהוחזמו על העביחה ולא על הגניבה למאי דאיתחזו איתחזו בהכחשה לא כ"ש וכ"ת דהתם מיירי שתוך כדי דבור הוכחשו והא מוכח אותה שמעתין דפרק מרובה (ב"ק דף עב: ושם) גבי עביחה ומכירה דאפילו תוך כדי דבור לא מיפסלי למפרע אליבא דרבא וי"ל כיון שאותם שתי עדיות בקרקע אחת הוי כעדות אחת כדמפליג התם אבל הכא אף על פי שהוחזקו שקרנין על העביחה על הגניבה לא הוחזקו: **אין לך בו אלא חידושו.** דהמידוש הוי ממה שאני פוסל את הראשונים תימה דהתם (ב"ב דף לא.) קאמר לימא רבא דאמר כרב חסדא דאמר בהדי סהדי שקרי למה לי ומפסלי שתי העדות אפי' בהוכחשו בעלמא דמכחשי אהדדי תרווייהו פסולי ואם כן מאי חידוש הוא גבי הזמה אי פסלינן עדים הראשונים וש לומר דלמאי דבעי למימר התם מעיקרא דרבא סבירא ליה דרב חסדא היינו לגישנא דפסידא דלקוחות וי"מ דהא דקאמר הכא חידוש לאו אפסולא דקמאי קאי אלא אהכשירא דבתראי כלומר היה לנו לפוסלן כל שתי כיתות וכיון דאיכא חידוש לא ילפינן אף לגבי הפסול לפוסלן כלל הראשונים למפרע וכי האי גוונא אמרינן פרק [13] גיד הנשה (חולין דף פט ושם) דלא ילפינן דטעם כעיקר מבשר בחלב משום דאיכא בו חידוש בהתירו דהא אי תרו ליה בחלבא כולי יומא שרי [14] ובכישול חדא שעה אסור [15]: **דאסהידו** בי תרי בחד ותרי בחד. וקשה לר"ת

חדא דמאי קאמר דאסהידו בי תרי בחד ותרי בחד ומשום הכי ליכא חידוש הא תרי כמאה ועוד דמאי קאמר דפסליהו בגזלנותא הא לא הוי מעין פלוגתייהו כלל דפליגי בהזמה ולא שייך איכא ביניייהו אלא מעין פלוגתייהו ועוד דעדיים זוממין מבעי ליה לעיל למימר כיון דאמרת תרי בחד ותרי בחד ואמאי נקט עד זומם וגראה לר"ת דגרסינן דאסהידו תרי [בחד] ותו לא שלא הוזם כי אם האחד והשתא ניחא דלהכי נקיט לעיל עד זומם לשון יחיד וניחא נמי הא דמהני

עין משפט נר מצוה

מב א מיי' פ"י מהל' עדות הלכה ד סמג לאוין ריל טושי"ע מ"מ סימן לד סעיף ח:

מג ב ג מיי' שם הלכה ג טושי"ע שם סעי' ב:

מד ד ה מיי' שם טושי"ע שם סעיף ה:

מה ו מיי' שם הלכה ד טושי"ע שם סעי' ח:

רבינו חננאל

ואמר טעמא מאי משום דסברי מצוה קא עבדינן והאי דשמתיהנו להו כי היכי דליהוי להו כפרה. מכלל דהני דמשמתי בדבר עבירה אי לקו פסולין הן: **אתמר** עד זומם אביי אמר למפרע הוא נפסל מעידנא דאסהיד הוה ליה רשע והתורה אמרה אל תשת רשע עד פ' כגון שהעיד בב"ד בר"ח ניסן והוזם בתשרי כל עדיות שהעיד מניסן כולן פסולין ואם היא עדות בשטר בב"ד משהחזק השטר בב"ד מאותו היום נפסל העד אע"פ שאחר זמן באו העדים שפסלוהו והלכתא כאביי בהא: ובכר פירשנוהו באר היטב בפ' מרובה מדת תשלומי כפל. מומר אוכל נבלות לתיאבון כלומר אכל נבילה לתיאבון אכילת בשר (לתאות בשר) דברי הכל פסול לעדות דאמרינן כשם שבתאותו לאכל בשר עבר על לא תאכלו כל נבילה כך בתאותו לדבר אחר יקח ממנו ממון ויעבור על לא תענה ברעך עד שקר אבל האוכל נבילה להכעיס בוראו. אביי אמר פסול הוה ליה רשע והתורה אמרה אל תשת רשע עד רבא אמר כשר רשע דחמס בעינן מיתיבי אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו גזלנין והמועלין בשבועה מאי לאו אפילו שבועת שוא דליכא חמס וקשיא לרבא. ושנינן לא אידי ואידי שבועות דממון כלומר שכפר בו ממון ונשבע לו ואמאי תני שבועות ליתני והמועל בשבועה ופרקי' שבועות דעלמא כלומר שבועות שנשבעין זה לזה והאי שנורא לאו דסמכא היא דגרסינן בגמ' (בשבועות מ"ה ע"א) ושכנגדו ל) חשוד על השבועה ואפי' שבועת שוא. ואסיקנא שבועת שוא וכל דדמי לה פסולין לשבועה ולא אשכחנן כי האי גוונא כשר לעדות ת"ש אל תשת רשע עד אל תשת חמס עד אלו הגזלנין ומלוי ברבית ועלתה תיובתא לאביי ואע"ג דאיתותב הלכתא כוותיה דקיימא לן הלכתא כאביי ביע"ל קג"ם מ' הוא מומר אוכל נבילות להכעיס וע' הוא עד זומם. לימא חלוקת אביי ורבא כתנאי אביי בר' מאיר ורבא כרבי יוסי דתניא עד זומם פסול לכל התורה כולה דברי ר' מאיר א"ר יוסי בד"א שהוזם בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר בדיני נפשות לימא אביי דאמר אפילו רשע דלאו דחמס

דהוא קל פסול. בר' מאיר דאמר הוזם אפילו בדיני ממונות שהוא קל פסול בדיני נפשות שהוא חמור ורבא בר' יוסי דאמר מחומרא לקולא אמרי כשם שפסול לקל אבל מקולא לחומרא לא אמרינן ודחינן לא אביי דאמר בר' מאיר דקיי"ל הלכתא כתרווייהו ורבא אמר לך אנא דאמינא אפי' לר' מאיר פסול אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים שעבר על לא תענה ורע לבריות שהעיד עליו והענישו ממון. אבל גבי אוכל נבילה להכעיס דרע לשמים שעבר על לא תאכלו כל נבילה בלבד הוא לא מיפסיל ואסיקנא ואע"ג דעלתה בתיובתא לאביי הלכתא כוותיה. דהא מתניתא דאיתותב מינה לר' יוסי היא ובהא לית הלכתא בר' יוסי אלא בר' מאיר הוראיל וסתם לן תנא כוותיה. כי הא דבר חמא קטל נפשא אמר ליה ריש (לקיש) גלותא לרב אחא בר יעקב עיין בדיניה אי ודאי קטל ניכהיוה כלומר יכו אותו בממונו ליכהיוה מלשון הכאה כך פירשוהו מקצת הגאונים דאמר' ליכהיוה יכה את עיניו ורוב חכמי הגאונים אמרו קונסין אותו ונוטלין את כחו ואת רוחו. אתו תרי סהדי ואסהידו דודאי קטל ואתו סהדי אחרינא אסהידו בחד מהני

ל) ועי' תוס' כאן ד"ה מאי ובשבועות שם דתי' לקושית הלוו.

מסורת הש"ס

ה) ב"ק עב:, ג) ב"מ כב: ב"ק עג. קידושין נב., ג) [בס"ל: משומד], ד) [תוספ' מכות פ"ל], ה) [עיי"וכין מו:], ו) בס"ל: משומד, ז) [כל פרושיה הללו בערוך ערך סהד ג], ח) [ס"ל כל הבשר קמ.], ט) [וע' תוס' מו"ק ח. ד"ה נפקא ליה], י) [ס"ל ופסליה],

תורה אור השלם

1. לא תָשֵׁת שָׁמַע שָׁוְא אַל תָּשֶׁת יָדְךָ עִם רָשָׁע לִהְיֹת עֵד חָמָס:

שמות כג א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אין וכו' ובבישול **הדא** שעה אסור. עיין מו"ק דף ח תוס' ד"ה נפקא ובנדרים דף ד ע"א תוס' ד"ה חידוש. ולא זכיתי להבין דהתם שייך לומר כיון דדינא דבשר בחלב חידוש לקולא לא יצאי' מייניה שום דבר דדלמא גם הזומרא דטעם כעיקר הוא חידוש רק בבשר בחלב אבל הכא הא פסולים הכראשונים לא צריך למילף כלל מהזמה אלא דמסברא הוא כמו כל שני כתי עדים המכחישים. וה' יאיר עיני:

הגהות הב"ח

(א) גמ' כי תרי בחד ותרי בחד מי נמי: (ב) רש"י ד"ה אליבא וכו' ר' יוסי מממון לנפשות: (ג) ד"ה כי פליגי וכו' למילתיה הס"ד ואמ"כ מ"ה ההיא דקתני:

מוסף רש"י

למפרע הוא נפסל. העיד בניסן והוזם על עדות זו בתשרי, כל העדיות שהעיד בימים פסולות, דמשעה שהעיד עדות זו נפסל (ב"ק עב:). **משום פסידא דלקוחות.** שהתמוהו על שטר מכירה בימים (שם עג.). **מאי בינייהו.** בין הני תרי לינא דרבא (שם). **בי תרי בחד.** עמנו הייתם, ותרי אחריני לחד, לכיכא חידושא (שם). **בגזלנותא.** שלא הזומהו אלא העידו שניס על אלו שהן גזלנין, והכא ליכא למימר שמוך אהני, דהא מילתא אחריתא היא (שם). **ביע"ל קג"ם.** שימני שמועות הן חד אחד מהן, עד זומם (שם) שימני הלכות הן שנמלקו בהן אביי ורבא ובכל מקום הלכה כרבא חוץ מאלו (קדושין נב.).